

Linwood Barclay

Het ongeluk

1

Als ik had geweten dat dit onze laatste ochtend zou zijn, dan had ik me in bed naar haar toe gedraaid en haar in mijn armen genomen. Maar als het mogelijk was geweest zo iets van tevoren te weten – als ik op de een of andere manier in de toekomst had kunnen kijken – dan had ik haar natuurlijk niet losgelaten. En dan was alles anders geweest.

Ik lag al een tijdje naar het plafond te staren, toen ik uiteindelijk het dekbed van me afgooidde en mijn voeten op de houten vloer zette.

‘Hoe heb jij geslapen?’ vroeg Sheila terwijl ik in mijn ogen wreef. Ze legde een hand op mijn rug.

‘Niet zo goed. En jij?’

‘Ik ben wel steeds even weggedoezeld.’

‘Ik dacht al dat je wakker was, maar ik wilde je niet storen voor het geval dat je toevallig net wél sliep,’ zei ik met een blik over mijn schouder. De eerste zonnestrallen van die dag vielen door de gordijnen naar binnen en speelden over Sheila’s gezicht terwijl ze in bed naar me lag te kijken. Dit was nou niet het moment van de dag waarop mensen er op hun best uitzien, maar Sheila had iets speciaals: zij was altijd mooi. Zelfs als ze zorgelijk keek, zoals nu.

Ik draaide me weer om en keek naar mijn voeten. ‘Ik heb een hele tijd wakker gelegen, en zo rond twee uur ben ik eindelijk in slaap gevallen. Toen ik daarna op de klok keek was het vijf uur. Vanaf toen heb ik weer wakker gelegen.’

‘Glen, het komt allemaal wel goed,’ zei Sheila. Ze wreef geruststellend over mijn rug.

‘Nou, ik ben blij dat jij dat denkt.’

‘Het trekt wel weer aan. Alles gaat in golven. Een recessie is niet voor altijd.’

Ik zuchtte. ‘Deze wel, lijkt het. Als ik de klussen waarmee ik nu bezig

ben heb afgewerkt, komt er niets meer. Een paar potentiële klanten... Ik heb vorige week twee offertes gemaakt – een voor een keuken, een voor het opknappen van het souterrain – maar ze hebben niet teruggebeld.’

Ik stond op, draaide me om en zei: ‘Waarom heb jij de hele nacht naar het plafond liggen staren?’

‘Ik maak me zorgen over jou. En... ik heb ook dingen om over te piekeren.’

‘Wat dan?’

‘Niets,’ zei ze snel. ‘Ik bedoel, de gewone dingen. Die cursus van me. Kelly. Jouw werk.’

‘Wat is er met Kelly?’

‘Niets. Ik ben moeder, zij is acht. Ik maak me zorgen, zo gaat dat. Maar als ik die cursus gedaan heb, dan kan ik je vaker helpen. Dat zal wel verschil maken.’

‘Toen jij aan die cursus begon, was dat te verantwoorden met de zaak. Maar nu weet ik niet of er nog werk voor je is,’ zei ik. ‘Ik hoop maar dat ik genoeg opdrachten krijg om Sally aan te kunnen houden.’

Sheila was half augustus aan een cursus boekhouden begonnen, en nu ze twee maanden bezig was, vond ze het leuker dan ze verwacht had. Het plan was dat Sheila de boekhouding zou gaan bijhouden voor Garber Aannemers, het bedrijf dat eens van mijn vader was geweest en waar ik nu aan het hoofd stond. Dat kon ze vanuit huis doen, en dan zou Sally Diehl, onze ‘secretaresse’, zich kunnen richten op het gewone kantoorwerk: telefoontjes beantwoorden, toeleveringsbedrijven achter de vordden zitten, vragen van klanten afhandelen. Meestal had ze geen tijd om de boekhouding ook nog te doen. Dan nam ik alles ’s avonds mee naar huis en zat tot middernacht achter mijn bureau. Maar nu er steeds minder werk kwam, wist ik niet hoe dit zou aflopen.

‘En nu, met die brand...’

‘Hou nou op,’ zei Sheila.

‘Sheila, een van mijn huizen is verdomme afgeftikt. Ga me nou niet vertellen dat alles op zijn pootjes terecht zal komen.’

Ze ging recht op in bed zitten en sloeg haar armen voor haar borsten over elkaar. ‘Ik heb geen zin meer in al die negatieve praat van jou. Dat doe je steeds.’

‘Ik zeg alleen maar hoe het is.’

‘En ik zeg hoe het straks zal zijn,’ zei ze. ‘Het komt goed. Want zo gaat dat bij ons. Jij en ik. Wij redden ons wel. We vinden een oplossing.’ Ze

keek even opzij, alsof ze iets wilde zeggen maar nog twijfelde. Uiteindelijk zei ze: ‘Ik heb wel wat ideetjes.’

‘Wat voor ideetjes?’

‘Ideetjes voor ons. Om ons door de moeilijke tijd heen te helpen.’

Ik hief mijn armen in een vragend gebaar en wachtte tot ze verder zou gaan.

‘Jij hebt het zo druk, je wordt helemaal in beslag genomen door je eigen problemen – problemen die ik zeker niet wil bagatelliseren – dat je het niet eens gemerkt hebt.’

‘Wat moet ik gemerkt hebben?’ vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Ik heb nieuwe kleren voor Kelly voor school gekocht.’

‘Oké.’

‘Mooie kleren.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb geld verdiend.’

Ik dacht dat ik dat al lang wist. Sheila had een parttimebaantje bij de doe-het-zelfzaak. Ze zat ongeveer twintig uur per week achter de kassa. Ze hadden bij Hardware Depot onlangs van die nieuwe zelfscankassa’s geïnstalleerd waar de mensen nog niets van begrepen, dus had Sheila nog steeds werk, tot de mensen het wél zouden begrijpen. En sinds een paar maanden hielp Sheila onze buurvrouw – Joan Mueller – met de boekhouding van haar bedrijfje aan huis. Haar man Ely was een jaar geleden omgekomen bij de ramp met dat olieplatform voor de kust van Newfoundland. De oliemaatschappij hield haar aan het lijntje wat haar uitkering betrof, dus was ze ondertussen een kinderdagopvang begonnen. Iedere ochtend werden er vier of vijf peuters bij haar afgeleverd. En op de schooldagen dat Sheila werkte, ging Kelly naar Joan tot een van ons thuiskwam. Sheila had Joan geholpen een boekhoudsysteem op te zetten waarmee ze kon bijhouden wat ze van haar klanten kreeg en wie er betaald had. Joan was gek op kinderen, maar rekenen was niet haar sterkste punt.

‘Ik weet heus wel dat je geld hebt verdiend,’ zei ik. ‘Joan, en de winkel. Alle beetjes helpen.’

Ze schudde niet haar hoofd, maar ze knikte ook niet. ‘Van die twee baantjes kunnen we amper de supermarkt betalen. Ik heb het over andere inkomsten.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Toen schrok ik. ‘Je neemt toch geen geld aan van Fiona?’ Haar moeder. ‘Je weet wat ik daarvan vind.’

Ze keek me verontwaardigd aan. ‘Jezus, Glen. Je weet best dat ik nooit...’

‘Ik zeg het maar. Ik heb nog liever dat je drugs gaat dealen dan dat je geld van je moeder aanneemt.’

Ze knipperde met haar ogen, gooide de dekens van zich af, stapte uit bed en liep naar de badkamer. De deur viel met een klap achter haar dicht.

‘Kom op, nou,’ zei ik.

Toen we in de keuken zaten, was ze volgens mij niet meer kwaad op me. Ik had twee keer mijn verontschuldigen aangeboden en had geprobeerd wat meer bijzonderheden los te krijgen over Sheila’s ideeën om geld binnen te brengen.

‘We hebben het er vanavond wel over,’ zei ze.

We hadden de afwas van de avond daarvoor gedeeltelijk laten staan. In de gootsteen stonden nog twee koffiekopjes, mijn whiskyglas en Sheila’s wijnglas met een donkerrood restje onderin. Ik zette het wijnglas op het aanrecht, omdat ik bang was dat de steel zou breken als ik er andere vuile vaat bij zou doen.

Door het glas dacht ik aan Sheila’s vriendinnen.

‘Zie je Ann nog tussen de middag?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Ik dacht dat jullie afgesproken hadden.’

‘We zien elkaar misschien later deze week nog. Belinda, Ann en ik spreken misschien nog met z’n drieën iets af, maar iedere keer als we samen iets ondernemen, moet ik met een taxi naar huis en heb ik de hele week koppijn. Maar goed, ik geloof dat Ann vandaag een of ander medisch onderzoek heeft, iets voor de verzekering.’

‘Is alles goed met haar?’

‘Jawel.’ Ze zweeg even. ‘Het gaat redelijk.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik weet het niet. Ik geloof dat er spanningen zijn tussen Darren en haar. Tussen George en Belinda trouwens ook.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Wie zal het zeggen,’ zei ze.

‘Maar wat doe dan je vandaag? Je hoeft toch niet te werken? Ik kan er wel even tussenuit als je samen wilt lunchen. Ik zat te denken aan iets chics, dat hotdogkarretje in het park bijvoorbeeld.’

‘Ik heb vanavond cursus,’ zei ze. ‘Ik moet nog boodschappen doen en ik

ga misschien wel bij mijn moeder langs.’ Ze wierp me een blik toe. ‘Níét om haar om geld te vragen.’

‘Oké.’ Ik besloot verder niets te zeggen. Ik zou het wel horen als zij zo-ver was.

Kelly kwam de keuken binnen. ‘Wat hebben we voor ontbijt?’

‘Wil je cheerio’s, cheerio’s, of cheerio’s?’ vroeg Sheila.

Kelly deed net of ze over deze vraag na moest denken. ‘Ik neem de cheerio’s,’ zei ze en ze ging aan tafel zitten.

Bij ons thuis zaten we nooit met z’n drieën aan de ontbijttafel, zoals voor het avondeten. Trouwens, we zaten ook niet zo heel vaak samen aan het avondeten; soms werd ik opgehouden op de bouw, soms moest Sheila werken of moest ze naar haar cursus. Maar we probeerden van het avondeten toch een gezinsgebeurtenis te maken. Voor het ontbijt deden we geen moeite meer. Ik at staande mijn geroosterd brood en dronk koffie; gewoonlijk lag de *Register* op het aanrecht en bladerde ik de krant door om de koppen te bekijken. Sheila lepelde haar yoghurt met fruit op terwijl Kelly zo snel mogelijk haar cheerio’s naar binnen schrokte voor ze slap werden.

Tussen twee happen door vroeg ze: ‘Waarom gaan mensen ’s avonds nog naar school als ze groot zijn en het niet meer hoeft?’

‘Als ik deze cursus gedaan heb,’ zei Sheila, ‘dan kan ik je vader beter helpen, en daar help ik ons gezin mee, en jou ook.’

‘Hoe dan?’ wilde ze weten.

Ik mengde me in het gesprek. ‘Als mijn bedrijf goed geleid wordt, dan verdienen we meer geld, en daar heb jij ook wat aan.’

‘Zodat jullie meer spullen voor me kunnen kopen?’

‘Niet per se.’

Kelly nam een slok sinaasappelsap. ‘Ik zou nooit ’s avonds naar school gaan. Of in de zomer. Echt niet dat ik naar *summerschool* ga.’

‘Als je goede cijfers haalt hoeft dat ook niet,’ zei ik, met een lichte waarschuwing in mijn stem. We waren al door haar juf gebeld dat ze haar huiswerk niet altijd af had.

Daarop had Kelly niets meer te zeggen en ze concentreerde zich op haar cheerio’s. Toen ze naar school vertrok omhelsde ze haar moeder, maar naar mij zwaaide ze alleen. Sheila zag dat ik die afwijzing opmerkte en zei: ‘Dat is omdat je zo’n botterik bent.’

Ik belde halverwege de ochtend vanaf mijn werk naar huis.

‘Hoi,’ zei Sheila.

‘Je bent dus thuis. Ik wist niet of je er wel zou zijn.’

‘Nu nog wel. Wat is er?’

‘De vader van Sally.’

‘Wat is er met hem?’

‘Ze belde van kantoor naar huis, en toen hij niet opnam is ze even gaan kijken. Ik heb haar net gebeld om te vragen hoe het met hem was. Hij is er niet meer.’

‘Wat? Is hij dood?’

‘Ja.’

‘Jezus. Hoe oud was hij?’

‘Negenenzeventig, dacht ik. Hij was al dik in de vijftig toen Sally geboren werd.’ Sheila kende het verhaal. De man was getrouwd met een twintig jaar jongere vrouw, maar toch was hij erin geslaagd haar te overleven. Zij was tien jaar geleden aan een aneurysma overleden.

‘Waaraan is hij gestorven?’

‘Dat weet ik niet. Hij had suiker en hartproblemen. Misschien heeft hij een hartaanval gehad.’

‘We moeten haar helpen.’

‘Ik heb al aangeboden naar haar toe te komen, maar ze zei dat ze nu een hele hoop moet regelen. De begrafenis is waarschijnlijk over een paar dagen. We hebben het er nog wel over als je terug bent uit Bridgeport.’ Daar volgde Sheila haar cursus.

‘We moeten wat doen. We hebben toch altijd voor haar klaargestaan.’ Ik zag bijna voor me hoe Sheila haar hoofd schudde.

‘Glen,’ ging ze verder. ‘Ik moet ervandoor. Er staat lasagne voor jou en Kelly in de koelkast, goed? Ze gaat vandaag na school naar Joan en...’

‘Begrepen. Dank je wel.’

‘Waarvoor?’

‘Dat je het niet opgeeft. Dat je niet in de put raakt.’

‘Ik doe mijn best,’ zei ze.

‘Ik hou van je. Ik weet dat ik een enorme lastpak kan zijn, maar ik hou van je.’

‘Dat is wederzijds.’

Het was na tien. Sheila zou inmiddels thuis moeten zijn.

Ik probeerde voor de tweede keer in tien minuten haar mobiele tele-

foon. Na zes keer overgaan werd de voicemail ingeschakeld. *‘Hallo, met Sheila. Ik ben aan het bellen, of ik ben ergens anders, of ik durf niet op te nemen omdat ik achter het stuur zit, dus spreek je bericht in. Dank je wel.’* En daarna de piep.

‘Hoi, met mij weer,’ zei ik. ‘Ik maak me ongerust. Bel me.’

Ik zette de telefoon terug in de houder en leunde met mijn armen over elkaar op het aanrecht. Sheila had zoals beloofd twee porties lasagne in de koelkast achtergelaten, allebei hermetisch afgesloten onder plasticfolie. Voor Kelly en voor mij. Ik had Kelly’s portie in de magnetron opgewarmd toen ze thuiskwam, en ze had om nog een stuk gevraagd, maar ik kon de ovenschaal met de rest van de lasagne niet vinden. Ik had haar net zo goed mijn portie kunnen geven, want die stond nu nog steeds onaangeroerd op het aanrecht. Ik had geen trek.

Ik was van slag. Mijn werk. De brand. Sally’s vader.

Het feit dat Sheila nog steeds niet thuis was, maakte me onrustig.

Haar cursus was al meer dan anderhalf uur geleden afgelopen. Hij werd gegeven in het Business College in Bridgeport, niet meer dan een half uur rijden van ons huis. Dus ze was al een uur te laat. Nee, iets minder. En er waren allerlei verklaringen voor te bedenken.

Ze was misschien na de les met iemand koffie gaan drinken. Dat was wel vaker voorgekomen. En misschien stond er een file op de tolweg. Eén auto met een lekke band en iedereen werd opgehouden. En als er een ongeluk was gebeurd, stond alles stil.

Maar dat verklaarde niet dat ze haar telefoon niet opnam. Soms vergat ze hem aan te zetten als haar les voorbij was, maar als hij uit stond, zou ik direct de voicemail gekregen hebben. De telefoon ging echter over. Misschien had ze hem zo diep in haar tas gestopt dat ze hem niet hoorde.

Ik vroeg me af of ze naar Darien was gereden om haar moeder op te zoeken en het na haar bezoek te laat was geweest om nog naar haar cursus in Bridgeport te gaan. Met enige tegenzin belde ik Fiona.

‘Hallo?’

‘Fiona, met Glen.’

Op de achtergrond hoorde ik iemand fluisteren: ‘Wie is het, schat?’ Fiona’s echtgenoot Duane. Formeel gesproken was hij Sheila’s stiefvader, maar Fiona was pas hertrouwd lang nadat Sheila uit huis was gegaan en met mij was gaan samenwonen.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

Ik zei tegen haar dat Sheila nog niet terug was uit Bridgeport en dat ik

me afvroeg of haar dochter misschien bij haar was gebleven.

‘Ik heb Sheila vandaag niet gezien,’ zei ze. ‘Ik verwachtte haar ook helemaal niet. Ze heeft niet gezegd dat ze langs zou komen.’

Dat vond ik vreemd. Toen Sheila tegen mij zei dat ze misschien bij Fiona langs zou gaan, dacht ik dat ze dat al met haar moeder besproken had.

‘Is er iets, Glen?’ vroeg Fiona op kille toon. Er klonk niet zozeer bezorgdheid als wel achterdocht in haar stem door. Alsof het feit dat Sheila er nog niet was meer te maken had met mij dan met haar.

‘Nee, niets aan de hand,’ zei ik. ‘Ga maar weer slapen.’

Ik hoorde zachte voetstappen op de trap. Kelly kwam de keuken binnen, nog helemaal aangekleed. Ze keek naar de lasagne onder het plastic op het aanrecht en zei: ‘Hoef jij die niet?’

‘Afblijven,’ zei ik. Ik dacht dat als Sheila thuiskwam ik misschien wel weer trek zou hebben. Ik keek naar de klok aan de muur. Kwart over tien. ‘Waarom lig jij niet in je bed?’

‘Omdat je me niet gezegd hebt dat ik naar bed moest.’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Computeren.’

‘Naar bed,’ zei ik.

‘Ik deed huiswerk,’ zei ze.

‘Kijk me aan.’

‘Eerst wel in ieder geval,’ hield ze vol. ‘Toen ik klaar was heb ik met vriendinnen gechat.’ Ze stak haar onderlip naar voren en blies wat blonde lokjes weg die in haar ogen vielen. ‘Waar is mama?’

‘Haar cursus zal uitgelopen zijn,’ zei ik. ‘Zodra ze thuiskomt stuur ik haar naar boven om je een nachtzoen te geven.’

‘Hoe weet ik nou dat ik die krijg als ik slaap?’

‘Dat hoor je morgenochtend wel van haar.’

Kelly keek me achterdochtig aan. ‘Dus misschien krijg ik wel nooit een nachtzoen, maar zeggen jullie dat ik hem wel heb gekregen.’

‘Je bent erachter!’ zei ik. ‘We houden je al tijden voor de gek.’

‘Leuk, hoor.’ Ze draaide zich om, schuifelde de keuken uit en liep de trap weer op.

Ik pakte de telefoon en probeerde nog een keer Sheila’s mobieltje. Toen haar welkomstzinnetje begon, mompelde ik ‘shit’ voor de piep en verbrak de verbinding.

Ik ging de trap af naar mijn kantoor in het souterrain. De muren waren met hout afgetimmerd, waardoor het vertrek iets donkers en benauwds

kreeg. En de aanblik van de bergen papier op mijn bureau maakte me nog somberder dan ik al was. Ik was al jaren van plan om deze kamer op te knappen – om te beginnen dat hout eruit slopen en de muur erachter gebroken wit verven, zodat het niet meer zo klein zou lijken – of aan de achterkant van het huis een uitbouw te zetten, met veel ramen en een daklicht. Maar zoals het zo vaak gaat bij mensen die voor hun beroep bouwen of renoveren: je komt nooit aan je eigen huis toe.

Ik plofte neer in een stoel achter het bureau en rommelde wat in mijn papieren. Rekeningen van verschillende leveranciers, de bouwtekeningen voor een nieuwe keuken die we in een huis in Derby aan het plaatsen waren, een paar aantekeningen over een vrijstaande dubbele garage voor een vent in Devon die plek wilde voor zijn twee oude Corvettes.

Er lag ook een zeer voorlopig rapport van de brandweer van Milford over de vermoedelijke oorzaak van de brand van een week geleden in het huis dat we voor Arnett en Leanne Wilson hadden gebouwd aan Shelter Cove Road. Ik nam het vluchtig door tot onder aan de pagina en las, waarschijnlijk voor de honderdste keer: ‘Er zijn aanwijzingen dat de brand in de buurt van de stoppenkast is ontstaan.’

Het was een huis met drie slaapkamers boven, gebouwd op de plek waar een jarenveertigbungalow had gestaan die bij een sterke oostenwind omvergeblazen had kunnen worden, ware het niet dat wij met een sloopkogel dat karweitje hadden opgeknapt. De brand was even voor enen uitgebroken. Het nieuwe huis stond er al, het dak zat erop, de elektriciteit was aangelegd en we waren bezig met de waterleiding. Doug Pinder, mijn rechterhand, en ik gebruikten een pas geïnstalleerde wandcontactdoos voor de tafelzaag. Ken Wang, onze Chinese kracht met het zuidelijke accent – zijn ouders waren van Peking naar Kentucky geëmigreerd toen hij nog heel klein was, en wij lagen nog steeds in een deuk als hij *y'all* zei – en Stewart Minden, een nieuwe jongen uit Ottawa die voor een paar maanden bij familie in Stratford was ingetrokken, waren boven aan het aftekenen waar het sanitair in de grootste badkamer geplaatst moest worden.

Doug rook het als eerste. Toen zagen we de rook opstijgen uit het souterrain.

Ik riep naar boven, naar Ken en Stewart, dat ze moesten maken dat ze wegwamen. Ze sprongen met twee treden tegelijk de kale trap af en renden met Doug door de voordeur naar buiten.

Daarna deed ik iets heel stoms.

Ik rende naar mijn pick-up, pakte de brandblusser van achter de be-